

РЕШЕНИЕ

№ 4811

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 01.07.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3580** по описа за **2022** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 208 – чл. 228 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2
ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. Г. С., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. С. Г. срещу Решение № 478 от 09.02.2022 г., постановено от Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 106-ти състав по НАХД № 20211110210625/2021 г. С оспореното решение е потвърден електронен фиш /ЕФ/ серия К № 3804488, с който на касатора е наложена глоба в размер на 400 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на основание чл. 189, ал. 4, във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП.

Касаторът счита, че постановеното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Моли се съдът, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и отмени ЕФ. В съдебно заседание се представлява от адв. Г..

Ответната страна в касационното производство – Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ /СДВР, ОПП/ в съдебно заседание не се представлява. Представя писмено становище за неоснователност на касационната жалба. Иска от съда да остави в сила решението на районния съд. Моли за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Д., който моли касационната жалба да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана, а решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, XI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

От фактическа страна е установено, че на 12.07.2020 г., в 17:42 часа в [населено място], по [улица]до № 209, с посока на движение от [населено място] към [населено място], при ограничение на 50 км/ч. за населено място, лек автомобил марка „Субару”, модел „Фоестер” с рег. [рег.номер на МПС] се движи със скорост 90 км/ч, установена след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 км/ч. Направена е справка за собственост на заснетото МПС, видно от която собственик е касаторът С. Г. С.. Нарушението е установено с техническо средство ARH CAM S1 № 11743с7 за контрол на скоростта с вграден разпознаване на регистрационните номера от разстояние. Отчетено е превишение от 40 км/ч на разрешената скорост за движение на процесния участък.

Фактическата обстановка СРС е установил от събраните по делото доказателства. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Настоящият касационен състав споделя изцяло изводите на въззивния съд за законосъобразно проведено производство по налагане на административното наказание и ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора.

Правилно районният съд е преценил, че обжалваният ЕФ е издаден в съответствие с утвърдения от МВР образец и съдържа посочените в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП реквизити.

В конкретния случай по категоричен начин е доказано в хода на административнонаказателното производство извършеното от касатора нарушение. От събраните доказателства се установява по несъмнен начин извършеното нарушение на чл. 21 ал. 1 ЗДвП, като водачът на процесното МПС се е движел със скорост на движение - 90 км/ч при максимално разрешената за движение в населено място - 50 км/ч.

Неоснователно е оплакването на касатора, че ЕФ е издаден в противоречие на Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата /обн. в ДВ бр. 36 от 19.05.2015 г./, в която детайлно са уредени условията и редът за използване на АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата. Настоящата инстанция изцяло споделя подробно обсъдените от СРС възражения с изложените мотиви и не следва същите да бъдат повтаряни.

Касационна инстанция намира за необходимо да посочи, че правилата за издаване на

АУАН и НП, разписани в ЗАНН, в случаи като процесния са дерогирани от специфичните изисквания на нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, която детерминира процесуалния ред за ангажиране на административноказателна отговорност и формалните изисквания към санкционния акт в зависимост от това дали нарушението е констатирано от техническо средство без човешка намеса или с техническо средство, но непосредствено използвано и управлявано от съответно длъжностно лице. При установяване на нарушението от съответното техническо средство, електронният фиш се издава в отсъствието и на нарушителя и на контролен орган. Самият фиш представлява типизиран документ (електронно изявление за знание, което има удостоверителен характер), възпроизвеждащ установени неприсъствено факти (без възприемането им от човешки сетивен орган, а чрез технически способ от годно за това средство), като в случаите на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП акт за установяване на нарушение не се издава и тази фаза на производството не съществува.

Електронният фиш е издаден в предвидената от закона писмена форма и съдържание - чл.189, ал. 4 ЗДвП, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред от компетентен орган. Както правилно районният съд е посочил в своето решение, всички изброени изисквания при експлоатацията на техническото средство са били спазени акуратно от служителите на ОПП СДВР, противно на твърденията в жалбата, като в случая не е налице и сочената от касатора колизия между Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. и ЗДвП, доколкото съгласно чл. 165, ал. 3 посочения нормативен акт условията и редът за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение се определят именно с процесната наредба. Несъстоятелни са наведените оплаквания от касатора относно констатациите в изготвения протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г., тъй като същият съдържа дата и рег. №, както и подпис на полицейския орган, който е експлоатирал АТСС, като отсъствието на информация за датата, на която началникът на ОПП СДВР е извършил последваща проверка не влияе на достоверността на данните, имайки предвид, че в подзаконовия нормативен акт не е поставено подобно изрично изискване.

След извършената касационна проверка по чл.218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН тази инстанция не констатира сочените в касационната жалба пороци на обжалваното решение.

Като взе предвид изложеното до тук, съдът намира, че при издаването на електронен фиш не са допуснати процесуални нарушения на правилата по ЗДвП, а материалния закон е приложен правилно. По тези съображения решението на районния съд, с което електронен фиш е потвърден е законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 143, ал. 4 и чл. 144 от АПК вр.с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, Административен Съд С. – град, XI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №478 от 09.02.2022 г., постановено от Софийски районен съд, Наказателно отделение, 106-ти състав по НАХД № 20211110210625/2021 г.

ОСЪЖДА С. Г. С. [ЕГН], от@@17@[жк]бл.208 вх.2 ет.2 ап.2 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 /осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: